

Подорож за тридев'ять світів

Автор:

Микола Сікач

Подорож за тридев'ять світів

Микола Сікач

Це твір для людей різного віку, професій і уподобань: для учнів, студентів і майстрів своєї праці – політиків, медиків, інженерів, спортсменів, тренерів, винахідників, раціоналізаторів – для всіх людей, не байдужих до долі свого народу, своєї країни. Він писався в період померанчової революції в Україні до кінця 2005 року. В ньому використані деякі події життя з автора, щоб хоч крихтами розповісти про життя українців в „колгоспну” після воєнну (після 1946 року) пору. В ньому виказана тривога за долю Землі, якщо розгориться пожежа війни, бачення бажаних змін устрою місцевих і вищих органів влади, мрії про розвиток техніки, медицини, спорту.

Микола Сікач

Подорож за тридев'ять світів

ЛИСТИ З КОСМОСУ

– Маріє, щось наш Коля зі школи затримується. Мав би вже бути дома. Готуй, мабуть, вечерю поки я трохи приберу у дворі.

Батько вийшов у двір, поскладав дрова, змів з порога, позбирав тріски біля колоди, вимив руки і зайшов до хати. Він був міцної статури, зростом близько

двох метрів і виглядав по спортивному струнким. Йому нещодавно минуло 62 роки. Прямий ніс, на кінчику якого була бульбочка, і кругле обличчя, із завжди веселими усміхненими до кожного співбесідника, сірими очима, що надавали його обличчю простоти, викликали довіру. Тому до нього, часто звертались за допомогою, і він нікому не відмовляв. Кожну роботу він виконував швидко, вправно і легко, граючи м'язами спітнілого тіла. Любив закінчити роботу чисто, акуратно і обов'язково помилуватися результатами своєї праці. Він любив порядок, чистоту та військовий одяг. Вдома вдягав ношені, але завжди чисті військові або міліцейські сорочки. Скупий на слова, цей чоловік в розмовах рідко вставляв слово, але, якщо вже вставляв, то завжди до місця. Доброзичливий і уважний до дружини і своїх синів – Миколи і Володьки, він все-таки був стриманий в ласках і ніжності, хоча готовий був віддати їм і душу і життя. Яків, так звали цього чоловіка, вважався найсильнішою людиною в селі. Коли треба було, часом, припинити бійку, то вривався в гущу і розкидав забіяк, як мішки з половою, до того-ж часто-густо розносив, взявши під пахви одразу двох здорових чоловіків, що неймовірно брикалися, викручувалися та страшенно 99лаялися. Це викликало вибух реготу. Вирватися ще нікому не вдавалося, це завжди принижувало забіяк, і саме за це Якова боялися як вогню.

Старший син Микола взяв від батька міцну статуру, характер, вдачу, навіть ходу, а від матері обличчя – великі карі очі з довгими чорними віями, широкі чорні брови, що майже зрослися на переніссі і повні, наче припухлі губи, на трохи вилицюватому обличчі, а ще розкішний темний чуб, що закручувався над лобом як у баранця. Його обличчя не здавалося простим і вабило до себе загадковістю та ніжністю. Люди з ним зближувалися дуже легко і після недовгого спілкування вже вважали його своїм другом.

Скоро посідали за стіл, на якому з'явився щавлевий борщ та вареники з сиром і молоко. Найговіркішим за столом завжди був 5-й річний Володька, молодший брат Миколи, що як краплина води був схожий на старшого брата. Микола часто приходив пізно – то шкільні справи затримували, то залишався подивитись цікавий фільм в залізничному клубі міста, повз який ходив до школи та зі школи, долаючи щодня 8 кілометрів від села до містечка. З п'ятого класу Микола ходив до Щорської школи 1 1. Коли він навчався у другу зміну і не повертався завидно, батьки непокоїлись, ховаючи свою тривогу один від одного. Хоч нині стояв вересень, але сутеніло досить рано і ночі були темними.

Ось і цього разу, без Миколи, вечеряли тихо, навіть малий Володька намагався не ляскати ложкою, поглядаючи на неговірких батьків. Він уже мав певний

досвід, з якого зробив висновок, що в таких випадках своїми розмовами він нікого не розговорить, а «лящика» – так він називав легенького запотиличника, заробити може, тому вирішив піти спати. Надворі вже зовсім стемніло.

Раптом в хату вдарило яскраве світло.

– Пожежа! – вигукнула мати.

Батьки припали до вікон. Двір залило яскравим білим світлом. З другої кімнати вискочив Володька і теж прилип до вікна.

– На полум'я не схоже, – заспокоював їх батько, – піду у двір – подивлюсь.

– Ми теж з тобою, – сказала мати.

І хата, і подвір'я освітлювались прожектором з неба. Враз яскравість світла почала зменшуватись і вгорі можна було розгледіти щось схоже, на сковорідку з високою кришкою. Воно нерухомо висіло над подвір'ям трохи вище хати. В повітрі пахло паленим залізом. Несподівано в середині променя з'явився сріблястий циліндр, що швидко опускався від цього об'єкту, але не впав, а завис над землею і поплив прямо в руки батька. Згас прожектор, і за хвилину об'єкт тихо без вогнів зник в небі. Всі стояли приголомшені, боячись ворухнутися. Ходімо до хати, – промовив батько. Замкнувши двері і щільно завісивши вікна, всі вступились в сріблястий красивий циліндр. Циліндр був сантиметрів чотири в діаметрі та сантиметрів з тридцять у довжину. З одного кінця циліндр мав гладеньке дно, а другого – кришку, що відкручувалась. В середині було два аркуші паперу.

– Це ж лист Колі, його почерк, а це друкований – прошепотіла мати.

«– Тату, мамо, Володько, – писав Микола, – не хвилюйтесь, зі мною все гаразд. Я повертався зі школи, і біля річки мене зустріли астронавти – інопланетяни. Вони мені сподобались і ми поговорили... Вони запросили мене відвідати їхню планету, дечому мене навчити, щоб я не відставав у навчанні і обіцяли повернути мене до вас рівно через рік – тобто 14 вересня 1999 року. Я погодився, тому, що вірю ім. І ви повірте. Сусідам і в школі поясніть, що мовляв, я терміново виїхав на Донбас до помираючого діда Федосія – батька мами, на станцію Ясинувата, що я там пробуду стільки, скільки знадобиться, і що в школу там ходитиму. Цього листа

заховайте і нікому про нього не говоріть, особливо про це попередьте Володьку. І пам'ятайте – ви не бачили ніякого космічного корабля. Я вас люблю, обнімаю і цілую. До побачення.»

Батьки заціпеніли над цим листом. Навіть Володька притих, напружено дивлячись на татка і маму широко розкритими оченятами, в яких бриніли сльози і велике запитання – він відчув тривогу і небезпеку через своїх батьків і не міг зрозуміти, що відбувається.

– Синку – батько пригорнув до себе Володьку, – Микола поїхав до діда Феодосія на Донбас. Зрозумів?

– Тату, його забрали?

– Не питай, а слухай далі. І добре запам'ятовуй. Дідусь захворів, а допомогти йому нікому, і він попросив нас відпустити Миколу до нього.

Мати хотіла непомітно забрати зі столу блискучий циліндр, але Володька помітив цей рух і попросив показати йому цю «блискучу». Довелося батькові говорити з Володькою як з дорослою людиною, переказуючи прохання Миколи – нічого, нікому і ніколи навіть не згадувати ні про світло згори, ні про «блискучу», ні про велику сковорідку в небі, ні про лист брата. Володька почав повільно кивати головою в знак згоди. Він був розумний хлопчик. Але нічна пригода вже стомила його, і батько відніс Володьку до ліжка, обережно вклав майже сонного сина, вкрив ковдрою, поцілував хлопчика і перехрестив, наче оберігаючи цим хрестом дитину від всього недоброго, що може принести їй пригода цієї ночі.

Сам повернувся до кімнати. Другий лист тягнув до себе. Він був надрукований на доброму папері.

«– Ми люди далекої планети Юрмазі прилетіли до вас на планету Земля з добрими намірами і ні в якому разі не хочемо завдати вам неприємностей. Ми зустрілися з вашим сином так, щоб цього ніхто не побачив, познайомилися з ним і запропонували йому подорож на нашу планету з умовою, що рівно через рік ми його повернемо додому, і що він не відстане від своїх однокласників у навчанні та складе іспити на атестат зрілості в 2000 році, або навіть в кінці 1999 року, якщо дозволять. Запевняємо вас, що Микола повернеться додому 14 вересня наступного 1999 року здоровим та міцним і принесе у ваш дім радість, достаток і

спокій. Ці листи варто сховати, щоб їх ніхто не побачив. Розраховуємо на ваше розумне терпіння, бажаємо вам сил, здоров'я і добробуту в хаті. Астронавти з планети Юрмазі – Аташон, Холд, Сироб».

ОСТАННІЙ ДЕНЬ НАДІЇ

Найтяжче було Володі. Його розпирали враження про події тієї страшної ночі: про те яскраве світло з неба, про ту блискучу трубку, про той страшний лист старшого брата. І Петрусь, і Сашко, і Юрко мабуть пороззявляли б роти та попадали, якби про все дізнались. Але він тримався і навіть заспокоював тата і маму. Кожного вечора Володя шепотів батьку про якусь новину.

– Тато, ти нічого не розказав тітці Наді? Дуже вона допитувалась у тебе про прожектор і розтринькала про це і тітці Галі, і Гаші, і Горошкам, а ті розносять по всьому селу. І в мене розпитували, але я нічого їй не сказав.

Це був важкий рік. Все одно, приїздили якісь люди в чорних плащах та кореспонденти відомих і не дуже газет. Всі допитувались про події тієї ночі. Але всі трое стояли на своєму, – може там щось таке і світило, але ми всі спали і нічого не бачили, а якщо сусідка бачила, то питайте у неї. Ці листи не давали спати вночі і працювати вдень, не давали думати про щось інше, хоч це і було необхідно. Батьки неначе подуріли. Був син і вмить його не стало. Була опора, надія, помічник та впевненість у майбутньому. Микола ріс міцним, роботящим, чуйним – на радість батькам і заздрість недобрим сусідам. Він був гордістю батьків, і ось його нема, а замість нього оці страшні листи. Володька бачив і відчував дитячим серцем зміни в поведінці батьків та їх тугу, особливо матусину. Він став тихішим, навіть обережним. І завжди, коли бачив, як котяться з маминих очей сльози, – чи то на городі, на якому порпалися майже весь день, бо треба було збирати огірки, помідори, копати картоплю та іншу городину, чи в хаті, – він обнімав її і починав заспокоювати, як це робив батько, хоч у самого оченята плакали.

– Звідки взяли ті прибульці, і чому вони звалились саме на нашу голову? Боже, якщо ти є на світі, збережи і поверни Миколку, – просив батько заховавшись, щоб його ніхто не почув і не побачив. А дружину вмовляв не хвилюватися даремно, бо що сталося, те сталося, і тепер їм залишається лише вірити і Миколі, і отим

астронавтам та виконувати їх поради.

Цілий рік, з тривою і нетерпінням, вони чекали цей день – 14 вересня 1999 року. І ось цей день настав.

Все валилось з рук, робота не йшла. Вони тинялися по хаті і подвір'ю. Розуміли – «це» повинно статись, коли село засне. А коли стемніло, самі поснули за столом, знесилені довгим чеканням. Коли в хату зайшов Микола, вони спросоння навіть не повірили відразу, що це він. А як впевнились в цьому, то зітхнули з полегшенням – кінець їх випробуванням, нарешті цей тяжкий рік закінчився, і виправдалися їх надії. Батьки обоє разом встали і пішли до Миколи з простягнутими руками. Мати тихенько причитала: «Здравствуй синку, наш рідненький, дорогенький,» – вона впала на груди Миколи. Плечі її здригались...

ПРОРОЦТВО МИКОЛИ

– Синку, вже тиждень як ти вдома, але ти частіше похмурий, ніж веселий. Може, на нас чогось сердишся, може ми тобі чимось не вгодили. Хай це ми не можемо прийти до тям після зустрічі з твоїми друзями. Так воно й не дивно. Такі новини жодній людині на Землі навіть приснитися не могли, а ми не тільки бачили, доторкнулися, відчули, а й жили з цими дивами майже шість годин. Та продовжуємо жити і будемо жити з ними уже до кінця свого життя, бо втягнув ти нас, Миколо, в очікування неймовірних подій і нашого онука з тієї далекої планети Юрмазі. Оце ми з мамою потроху все обмірковуємо, обговорюємо, зважуємо. Казати, чи не казати людям про твою подорож, про те – яким ти став, про те, що з тобою трапилось. Про оці дивні комп'ютери, адже люди все одно їх побачать. Я вже не кажу про інше – батько запитально дивився на сина.

– Татусю, рідненький, заспокойся. Всім я задоволений і мені з вами дуже добре, бо ви для мене найдорожчі, бо я вас дуже люблю. Просто я знайомлюсь з подіями на Землі, що відбулись за рік моєї відсутності, але уже не, як учень, а як досвідчений дослідник, що прилетів з іншої планети. Мене цікавлять всі події, де б вони не відбувалися і відбуваються зараз, особливо все, що стосується нашої України. А тут радісного, самі бачите, мало. Ось чому мені не весело. А людям кажіть, що дід Федосій, у якого на Донбасі, я прожив цілий рік, помер, тому я і повернувся додому. Про корабель за минулий тиждень вас же ніхто не питав?

- Ні, синку, поки що не питали.

- І не спитають, бо наш гравітон своїм енергетичним полем стер з пам'яті людей все, що вони бачили під час приземлення його біля нашої хати.

- Гравітон - це та тарілка, що прилітала? - запитав батько.

- Так, тату. А про комп'ютери кажіть, що я їх купив на гроші, отримані за продану квартиру діда Федосія. Ну, а про те, що зі мною сталося, і про що я вам буду розповідати, не варто ні з ким ділитися. Поводьтеся так, наче нічого особливого не трапилось. З Володькою я вже говорив про це, і він буде поводитись, як потрібно.

- От і добре, ми з мамою теж такої думки. То, може, нарешті, ти нам розкажеш, як зустрівся з інопланетянами і де ти був цілий рік?

- Так, тату. Розповісти справді є про що і до того ж стільки, що не вистачить на мої спогади ні вашого, ні мого життя. Вибач, тату, я розумію, що ви чекаєте цієї розмови, однак, чим більше я отримую інформації про життя людей на Україні, про політичні чвари в парламенті, тим більше це мене приголомшує, і я ніяк не міг налаштуватися на розповідь. Відтепер сподіватись на особливі новини ні з радіо, ні з газет не варто, бо йде повторення, тому я обіцяю вам цікаві вечори - я вас поведу у свої мандри.

- Гаразд, - батько почухав потилицю, - Мама дуже тривожиться. Учора ти приніс зі Щорса кипу газет і журналів, а сьогодні вже віддав їй усі на розпал печі.

Микола посміхнувся.

- Я все це вже прочитав. А те, що мені потрібно, заніс у пам'ять цього ящичка.

Микола лагідно доторкнувся до білого корпусу комп'ютера.

- Це мій помічник, вчитель, порадник, моя енциклопедія, мій лікар, тренер. На Землі такий зроблять років через триста - чотириста.

- Коли ж ти встиг прочитати таку кипу, мамі її підняти навіть було важко, а я ж бачив, як ти просто гортав сторінки.

- Тату я читаю, як фотографую і все запам'ятовую, можеш мене перевірити.

Батько з недовірою подививсь на Миколу. Той висмикнув з кипи якусь газету і протягнув її батькові.

- Прочитай якийсь заголовок, а я тобі скажу, про що там йдеться, а можу повторити все слово в слово.

- Та це ж газета «Из первых рук», я таку раніше купляв, бо шукав де б можна було придбати маленький тракторець, - взявши газету, промовив батько.

- Так знайшов щось потрібне?

- Ні.

- А ти в цій подивись розділ 303 - там пропонується тракторець «Т-25».

Дивлячись на батька, Микола пирснув, бо у того на обличчі застигло радісне здивування, губи розтяглись не то в посмішці, не то в гримасі здивування. З цим виразом на обличчі він гортав сторінки газети. Нарешті він підвів очі на Миколу.

- Точно, є така об'ява, - подив не сходив з обличчя батька, - Невже ти все це запам'ятав? - І батько кивнув на кипу преси, що лежала біля печі.

- Так тату. Не дивуйся. Я уже не той, що був торік. Мій мозок задіяний більш ніж на 90 відсотків, замість 16 відсотків звичайної людини. А цей комп'ютер дає мені можливість використовувати необхідні знання людства нашої планети та планети Юрмазі, на якій я був. А це сила, як каже Володька, - Микола глянув на брата, що зосереджено щось малював, сидячи за столом, і ніяк не відреагував на репліку.

- Тому, рідненькі, я вже все знаю про мистецтво, культуру, спорт, техніку, науку. Я зараз можу стати чемпіоном світу із шахів, боксу, боротьби, тенісу і, взагалі, будь якого виду спорту, або переможцем ігор типу «Гладіаторів», «Поля чудес»,

«Вгадай мелодію» та інших. А головне, – я можу захистити вас, себе, свої знання від будь якого насильства і зазіхань.

Насуплений Володька встав з-за столу, підійшов впритул до Миколи, взяв його за ремінь і з притиском видавив: – «Зараз-же розкажи мені про тарілку та інопланетян. Мені сподобались і Ата, і Холд, і Сироб. Про них розкажи. А то хвалишся чим попало.»

Микола ошелешено дивився на суворого братика. Таким рішучим він його ще не бачив.

– Гаразд, гаразд, Вовчику, не сердься. Сьогодні ввечері, як припораємось, я вам почну про все розповідати. А поки-що віддам тобі подарунок школярів Юрмазі для тебе.

Хвилин за п'ять Микола заніс у хату невеличку валізу, схожу на дипломат, розкрив її, поклав на столі перед Володькою і відкрив кришку. На горизонтальній площині дипломата світилося три кнопки. На вертикальній панелі, по всій площині, було багато квадратиків з різними символами. Микола натис на зелену кнопку, – вертикальна панель засвітилася. В кожному квадратику з'явилося рухоме зображення – в одному грали в якусь гру з м'ячем; у другому пливла у воді велика, схожа на кита, тварина, в третьому – боролися двоє могутніх людей, в четвертому йшла, мабуть, війна – дві «тарілки» стріляли одна в одну вогняними променями.

Володька був в захваті, Микола поклав поряд «мишку» – так він називав пересувний маніпулятор, показав Володі як нею користуватись, а також як вимикати та вмикати комп'ютер.

– Ну а тепер освоюй цю техніку, а я сяду за свій комп'ютер.

За годину Микола встав, потягнувся з задоволенням і підійшов до батька, який ремонтував ручку швейної машини. Він вимкнув радіо, котре голосом відомого депутата закликала відзначити 82 річницю Великої жовтневої Соціалістичної революції демонстрацією на Хрещатику в Києві і обурювалось, що адміністрація Києва не дозволяє цього.

– Депутати скаженіють, б'ючи себе в груди, захищаючи народ, а його треба захищати від них, – з гіркою в голосі промовив Микола.

– Чого це ти, синку, не хочеш слухати розумні речі.

Син уважно подивився на батька, і не відповівши на його репліку, запитав:

– Хочеш, тату, я розкажу тобі, що буде далі з нашою країною і нашим народом?

Батько давно чекав цієї хвилини, він відчув, що син вирішив розповісти йому про те, чого ніхто на Землі не знав, – про свою подорож у космос.

– Мені здається, що я це знаю, бо на планеті, де я був, такі події як оце в нас, пройшли десь років триста тому. Коли я знайомився з історією країни Ауріка на планеті Юрмазі, то я не дуже порівнював їх життя та наше, але ось тепер, слухаючи радіо, я знаходжу разючу схожість. Тому, гадаю, подібним буде і наше майбутнє.

– Ти, синку, спочатку розкажи, що то за планета така? – вставив батько.

– Планета Юрмазі, третя на орбіті зірки, що розташована в найближчому до нас сузір'ї. Там дуже схожа на нашу атмосфера, природа, а її мешканці подібні до нас, проте вищі. Їх зріст десь метри два і більше. Дуже добрі, розумні, чуйні, фізично розвинені, а шкіра у них ледь блакитного кольору. Пізніше я тобі розповім про них більше. Вони оберігають нашу Землю від маленьких і злих інопланетян, захищають її від катастроф, на які ми самі її наражаємо. Але відкрито вони не втручаються в наші суспільні завірюхи, війни та інші негаразди, а через таких як я, натякають людству про його долю.

– Ну й що ж там було на тій далекій планеті? – спитав зацікавлений батько.

Микола, походжаючи по хаті, почав розповідати.

– Приблизно двісті вісімдесят років тому за нашим земним часом, в країні Ауріка почала володарювати жорстока династія. Вона була при владі майже століття. Через безмежну владу, що передавалася у спадщину, хоч за конституцією країна була демократичною, перестарілі правителі втратили міру справедливості,

жорстокості, дозволеного і недозволеного, порядного і непорядного. Вважаючи себе богами, але не тямлячи нічого в науці, техніці, економіці, вони зруйнували народне господарство і довели народ до зубожіння. Земна російська приказка «В семье не без урода» виявилась дійовою і в тій країні на тій далекій планеті. Один молодий правитель з владної династії вирішив пограти в демократію.

Закінчилося це тим, що розбуджений народ скинув з «божого олімпу» і самого правителя, і всю цю династію. Сталося все те сто вісімдесят років тому. Скинуті «на землю» представники правлячої верхівки зрозуміли, що вони зовсім нездатні існувати без влади, і багатотисячна плеяда «богів», «божків», «боженят» просто загине. Тому члени династії згуртувались і вирішили за всяку ціну повернутись на той звичний ім «божий олімп».

Вони відсахнулись від своїх же ідеалів, розтоптали свій прапор, почали хреститися і молитися, хоч уже двадцять їхніх поколінь пропагувало атеїзм. Вони стали перевертнями і, обдуривши народ, все-таки захопили владу.

Трохи відхекавшись, відчуваючи невпевненість свого становища, вони вирішили перш за все зміцнити його, прийнявши закони, які б забезпечили їх особисту недоторканість, законодавчо встановили собі та наблизеним багато довічних пільг. Потім почали грабувати, продавати свою країну, збагачуючись всіма засобами, відомими і невідомими раніше, щоб забезпечити себе, своїх дітей і онуків, торуючи собі дорогу і притулок за кордоном на випадок, якщо доведеться тікати від розгніваного і обуреного народу, який вони люто ненавиділи і робили все можливе, щоб знищити його голодом і злиднями.

Так вони протримались чотири міжвиборчих періоди. А вибори в парламент у них, як і у нас проходили через чотири роки, доки всі люди не зрозуміли їх ворожості. На п'ятий термін їх прорвалось до олімпу набагато менше, хоч зусиль і грошей вони доклали дуже багато. У хід йшли неймовірні обіцянки, підкуп, фальсифікація, шантаж, і насильство. Але в складі нового парламенту (щоб було зрозуміліше далі в своїй розповіді я буду використовувати земні назви) більшість депутатів була «іншої крові», і мета їх діяльності була зовсім інша. До речі половиною цих депутатів були жінки. Вони пропагували чесність, скромність, справедливість і безмежну відданість своєму народові. Вони відмовились відразу від усіх пільг. Наприклад, житло в столиці мав право отримати депутат, якого тричі оберуть до парламенту. Ця частина депутатів відмовилась від депутатської недоторканості, мотивуючи це тим, що обранець повинен бути найчеснішою людиною і нести відповідальність за скоєний злочин або порушення закону в десять разів суворіше, ніж простий громадянин. Це були святі та безкорисні

люди і вони на перших же засіданнях парламенту прийняли такі закони, за якими всі можновладці, що крали, грабували, або сприяли цьому – тобто були причетні до заподіяння шкоди своєму народові, були притягнуті до відповідальності. Їм не дали втекти за кордон, а приховані ними за межами держави гроші були повернуті в країну дуже своєрідним способом – всі династійці отримали таку ж пенсію, як і всі смертні, на неї вони прожити не могли і були змушені забирати свої закордонні вклади, і це їм допомогли зробити. Хто ж крав, переступивши через трупи своїх жертв, і за ці злочини не міг відпрацювати навіть в неволі до кінця життя, той віддавав життя на потреби науки і держави.

– Синку, ти мабуть щось наплутав. Такого бути не може. Хто ж це добровільне віддасть своє життя на досліди вченим? – здивовано похитав головою батько.

– А у них, тату, і не питали. Там досить цікава процедура судочинства. Наприклад, членів парламенту та уряду судить весь народ.

– Як, без суддів і слідчих? – скопив погляд батько.

– Ні татку, слідство було, суд із суддями теж, але останнє слово говорив народ – за допомогою телевізорів. Така вже там була розроблена система голосування.

– Ну а в них було таке безробіття і такі злидні, як оце у нас?

– Було й таке. Коли династійці душили народ, то так само, як у нас, спочатку зруйнували все виробництво. Аби забезпечити легкою і грошовитою роботою своїх жінок, дітей, онуків, правнуків і іншу рідню, яким раніше не треба було думати про заробіток, вони настворювали сотні паразитичних, зовсім не потрібних народу міністерств, департаментів, відділів, інспекцій на утримання яких всі виробники та працівники обкладалися такими податками, що виробництво зупинилося, і сільське господарство прийшло в занепад. Ця згря високих, привладних держбюджетників зовсім не соромилась регулярно підвищувати собі заробітну платню, щоб отримати пенсію разів у сто більшу за ту, яку вони самі призначили селянину чи робітнику – годувальнику країни. Для цього треба було спотворити пенсійну систему і вона була спотворена. Таким чином, що було заплановано, то було і зроблено.

В цей же час династійці люто помстилися народу, провівши грошову реформу. Таким чином вони знецінили всі багаторічні заощадження людей, перетворивши в жебраків мільйони трудівників. Але на цьому вони не заспокоїлись. Щоб видурити останні крихти збережень були породжені сотні шахрайських трастів, які справу і довершили – завели в злидні весь народ країни. Гроші опинились в руках махінаторів. Як і у нас, їх назвали новими багатіями, а тих, хто награвував найбільше – олігархами.

– Яке гидюче страшне слово – промовила мати.

– Це наче крокодили – зауважив батько.

– Ні, тату. Це не одне і теж. Алігаторами називається один із видів крокодилів, а в тім і ті і ті – хижакі. Тільки наші олігархи – хижакі в бізнесі.

Потому ці багатії почали скуповувати цілі галузі державного виробництва, природні багатства держави і захоплювати владу. Так з'явилися бандитський уряд і злочинна Верховна Рада.

Та новий парламент, до речі, з новим четвертим президентом, ліквідував всі ці надбудови і, з великими труднощами, але все ж таки почав виправляти становище.

– А там і президенти обирались? – поцікавився батько.

– Уяви собі – були там і президенти, і обирались вони, як і у нас на п'ять років. Перший президент – Краво, був до обрання головним ідейним богом безбожних династійців. А коли почалися перші вибори президента після відставки династії, він перший потоптав свої ідеї і свій святий династійський білет, почав завзято молитися – і династійці второпали, що завзятішого перевертня їм і не треба, тому і обрали його. Зрозуміло, що і він їх не підвів. Другим президентом став Кучо – представник директорів найпотужніших підприємств країни, які родичались з династійцями. Він дав життя директорам, про яке ті і не мріяли, але династійців не став утискувати – дуже був совісний. Люди стогнали і від першого, і від другого. Тому на третій президентський термін ледь не прорвався запеклий династієць – так уже розлютились люди, але Кучо вистояв. Він трохи посміливішав, але династійців все ж жалів.

На четвертий термін обрали практичного і енергійного Рало. І ось тут корабель (тобто країна Ауріка) пішов вперед, ламаючи кригу застою і нерішучості. Рало не побоявся «наступити на хвіст», як кажуть, п'яти відсоткам заможного і владного населення, але забезпечив покращення життя всьому іншому населенню країни. Новий парламент завдяки злагожденій співпраці з президентом Рало ліквідував всі паразитичні надбудови і непотрібні посередницькі структури.

Рало почав свою президентську діяльність з того, що провів у життя волю народу висловлену під час референдуму, ще при президенті Кучо.

- Синку, що то таке референдум?

- Це, тату, опитування народу про його думку відносно діяльності, скажімо, парламенту, уряду, президента.

- А чи буде у нас таке опитування?

- Обов'язково буде і дуже скоро. А, що - ти маеш щось сказати?

- Так. Я б порадив депутатам не битися, а працювати. Батько помовчав і продовжував:

- Не буде порядку в тій садибі де брати і сестри після смерті батьків б'ються за кожний стілець, горщик, мотузку, вилку, ложку. Вони розвалють хату і повбивають один одного, а садиба заросте будяками. Так і з державою. Нема порядку у владі от і заросла Україна будяками. В уряді десятками років ми бачимо одні і ті ж обличчя, незалежно від політичних змін. Старі не хочуть владу віддавати, а нові не можуть її взяти. От і б'ються за свої інтереси, забуваючи за країну і народ. Вірніше, вони мають його на увазі, бо ті і ті заражені вірусом наживи і грабіжництва і весь час змагаються у цьому між собою. Гризуться між собою тижнями, місяцями, роками, не виконуючи своєї роботи. Але справно забирають шалену платню, яку самі собі встановили - 150 євро за добу. Подумати тільки, - це більше тисячі гривень за добу в той час, як добра пенсія становить 160 грн., а заробітна плата робітника 300 грн. за місяць. От і виходить, що цей слуга народу, тобто депутат, отримує платню в 100 разів більшу за робітника і в 200 разів більшу за пенсіонера і це не рахуючи пільг. А люди вже мруть з голоду. Так, що це за Верховна Рада!! Батько з силою стукнув кулаком по столу. Його обличчя палало гнівом.

– Заспокойся, тату, не треба ламати стіл. А ти, виявляється непоганий політик і багато чого знаєш.

– Нині, синку, таких політиків як я повен базар, повна вулиця. Люди не дурні. Ну розповідай далі, а то я тебе перебив. Батько зайорзався на лаві і раптом вигукнув:

– Вовка, вимкни телевізор. І до Миколи:

– Думаю, що давить на голову? Аж це клята реклама. Це ж треба, як тільки вмикають рекламу, то майже вдвічі підсилюють силу звуку. За рекламою неможливо нічого толком подивитися. Тікаєш від реклами – губиш продовження фільму, або передачі і так часто. Цікаво, Колю, на тій планеті теж таке неподобство було?

– Дуже цікаве і своєчасне запитання. Ця реклама і мене вже дістала. Дійсно, там теж був такий період. Називався він «Рекламна війна» і продовжувався він майже рік. Закінчився він вироком Верховного суду спочатку в Ауріці, а потім в усіх країнах планети. Суд знайшов, що телекомпанії, переслідуючи свої інтереси в одержанні прибутків від реклами використовують методи, які шкодять здоров'ю людей: руйнують нервову систему, що призводить до психозу, пригнічення стану, втрати самоконтролю, сильному роздратуванню – коротко кажучи – знущаються над людьми. Зважаючи на чисельні заяви громадян і висновки зроблені медичними дослідними установами прийняв перше рішення-заборонити рекламою переривати будь які передачі: чи то новини, чи фільми і т. п. і скоротити час рекламних вставок між передачами до однієї хвилини. Через півроку запеклих сварок і розбірок суд прийняв остаточне рішення – зовсім заборонити рекламу на всіх каналах. Піднявся неймовірний галас і сотні судових процесів, адже йшлося про втрати телекомпаніями мільйонних прибутків. Закінчилася справа тим, що на гроші рекламодавців був відкритий спеціальний рекламний канал. На ньому реклама «крутилася» цілодобово по жорсткому розкладу. Наприклад я хочу купити диван. Беру газету з програмою телереклам, або відкриваю сторінку справок на рекламному каналі, в потрібний час вмикаю телевізор і дізнаюсь про всі дивани в країні, або, навіть, у світі. Проблема з рекламою зникла.

– Розумні люди – зауважила мати. Чи вистачить у наших керівників глузду та сміливості зробити таке?

– Буде і у нас таке зроблено – впевнено сказав Микола, і додав, – коли парламент стане народним і чесним, а не продажним і зрадницьким, яким він є тепер.

– Дай боже – погодився батько – ну розкажуй далі, що робив той Рало, як став президентом?

– На чому це я зупинився? А – на тому, що Рало провів у життя волю народу, виказану ним при референдумі. Зробити це було не легко, і Кучо зробити цього не зміг. Народ вимагав скорочення кількості депутатів, позбавлення їх депутатської недоторканності і надмірних привілеїв. Це означало необхідність відповідних змін в Конституції. А це зробити міг тільки парламент. Та хіба міг той бандитський парламент сам себе скоротити, позбавити привілеїв, скаженої зарплати або прийняти закони по боротьбі з організованою злочинністю? Звичайно, ні.

Бо це значило би, що 75 % депутатів треба було б самим себе садовити до в'язниці як злочинців, що пограбували свою країну. Відчуваючи ненависть зі сторони народу і те, що на новий термін їх не виберуть, вони вирішили провести зміни в конституції, які дозволили б їм просидіти в парламенті ще один термін, тобто ще 4 роки та ще й одержати можливість призначити свого кишенькового президента. Через чотири місяці баталій в парламенті злочинна більшість протягла таке рішення, одночасно узаконивши в якості подачки, можливість знаходитись при владі ще один термін і президенту Кучо. Це були неймовірно нахабні дії парламенту, які ще більше підсилили до нього зненависть свого народу і недовіру інших держав.

Кучо розумів в яке становище він потрапляє, тому проігнорував подачку і на новий термін залишатися відмовився. Був обраний президент Рало. Перед ним був старий сильний злий злочинний парламент, підтримуваний конституційним судом. І щоб врятувати свій народ Рало повинен був їх здолати. Зробити це було і важко і небезпечно. Почав він з вимоги до Верховної Ради в трьох місячний термін затвердити в конституційному порядку волі народу щодо Верховної Ради виказані ним під час проведеного раніше референдуму. Звісно, зробити це парламент не зміг. Не вистачило йому на це і другого такого ж терміну. Тоді Рало вранці закрити двері Верховної Ради, не допустивши депутатів до роботи оголосивши парламент недієздатним.

Але це стало можливим тому, що Рало користувався величезною підтримкою всього народу країни.

На Україні через чотири роки, тобто в 2004 році теж пройде помаранчева революція.

– Яка, яка?

– Слухай уважно і все зрозумієш. Микола продовжував:

– У 2004 році 31 жовтня відбудуться вибори президента. Переможе Ющенко Віктор. Ти, мабуть, і не чув про такого.

– Точно не чув.

– Але злочинна влада не визнає цього факту і стане вимагати другого туру виборів, тобто перевиборів президента. 21 листопада 2004 року перевибори відбудуться. Діюча влада докладе всіх зусиль, аби сфальсифікувати результати голосування на користь свого кандидата Януковича. Народ України цього уже стерпіти не зможе і вийде на вулиці і площі по всій Україні. В Києві збереться більше двох мільйонів людей і не тільки з України, а й з багатьох інших країн. Вони будуть мати на собі помаранчевого кольору сорочки, шарфи, краватки, стрічки. Це й буде названо помаранчевою революцією. І народ переможе, встановивши президентом Ющенка.

3 грудня 2004 року Верховна Рада буде змушена визнати недійсними результати голосування другого туру виборів і відправить у відставку старий злочинний уряд.

Батько дивився на Миколу поглядом здивованої і стривоженої людини.

– Синку, ти звідки знаєш про те, що буде? Це, навіть, знати дуже небезпечно.

– Вірно, тату. Про це ніхто на Землі окрім вас не знає і я маю надію, що не визнає.

– Всі чули? Батько обернувся до мами і Володьки – Про те що розповів Коля нікому ні гу-гу.

- Ну, що? Розповідати далі чи може вже досить?

- Що ти, синку, розповідай будь ласка.

- Ради районні, міські, обласні, які залишались надійним притулком княжичів і княженят династійців, теж були ліквідовані. Замість Рад працювали на громадських засадах групи ентузіастів.

- Щось я не второпаю, синку, як це?

- Ну от уяви собі таку ситуацію, зрозуміло дуже наближену. Є міська казна до якої йдуть відрахування від підприємств, торговців тощо, є витратна частина бюджету, яка йде на потреби міста та його мешканців, є фонд розвитку міста. Так от проблема розподілу коштів вирішувалась таким чином. В комп'ютер міста (села, району) деяких установ заносяться пропозиції від людей. Хтось пропонує ліквідувати промислові градильні, тепло яких викидалося в повітря, використати для теплиць, хтось – перетворити підвали і бомбосховища, що залишилися з часів холодної війни – у них, як і у нас був такий період, на грибниці, хтось пропонує технологію переробки міського сміття, яка дозволяє добувати з нього газ, добрива та утримувати ферми на харчових викидах. Кожну неділю комп'ютер реєструє ці пропозиції і присвоює їм порядкові номери, за якими вони висвітлюються на екранах телевізорів мешканців міста у визначений час. Мешканці міста оцінюють пропозиції за десятибальною системою, а в суботу та неділю в міськвиконкомі збираються ці ентузіасти і громадяни міста, які того бажають, обговорюють пропозиції, враховуючи бали, що надані мешканцями міста, і запрошеними фахівцями. Визначаються підсумкові бали кожної пропозиції. Потім таким же чином виборюється першість в реалізації проектів. Комплектується колектив спеціалістів, який береться реалізувати той або інший проект – економісти, інженери тощо. Міськвиконком, а він існує, хоч і в скороченому вигляді і складається з тих ентузіастів, які в свій час реалізували не один проект, так от, саме він складає з цим колективом договір і оплачує проектні та розрахункові роботи. Люди зацікавлені, бо вони – творці нової технології і після реалізації проекту протягом п'яти років розподіляють двадцять п'ять відсотків прибутку між собою, а далі – п'ять відсотків до кінця життя, або на протязі договірного терміну.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купити: https://tellnovel.com/s-kach_mikola/podorozh-za-tridev-yat-sv-t-v

надано

Прочитайте цю книгу цілком, купивши повну легальну версію: [Купити](#)